

formuleret her, er det faktisk barnet, der har ret. Jeg er enig i det, som fru Anne Baastrup kunne frygte med sådan et forslag, at man sådan set bare udvidede slagmarken til også at omfatte bedsteforældrene eller andre nære slægtninge. Der er jeg helt enig.

Derfor er det altså også med velberåd hu, at punkt 5 er formuleret sådan, at det kun er i ganske særlige tilfælde, at barnet skal have ret til samvær med andre end dets forældre, et punkt, som jeg i øvrigt i debatten hørte at flere – bl.a. fru Inge Dahl-Sørensen, så vidt jeg husker – nævnte var værd at overveje.

Til punkt 4 om støttenetværkene er der flere, der har sagt: Ja, det er nok en god idé, men er det nu også noget, vi skal lovgive om? Det var der vist et par ordførere der sagde. Det synspunkt kan jeg da sådan set godt følge, og hvis man læser bemærkningerne til beslutningsforslaget lige præcis om det punkt, kan man se, at vi heller ikke mener, at ministeriet nu skal foranstalte alskens støttenetværk. Men netop i en indsats, som skal være helhedsorienteret, er det for os at se vigtigt at have det element med og at se på: Kan vi, uden at det skal blive en ny institution sig i selv, understøtte sådanne bestræbelser eller frivillige tilbud, som måske kan iværksættes i regi af nogle af vores organisationer på området?

Punkt 3 om fogedretten var især fru Anne Baastrup optaget af i sin ordførertale. Jeg er helt enig i, at det bliver vi altså nødt til at se på, og jo ikke mindst som minimum med udgangspunkt i det, som vi har foreslået i vores forslag.

Med hensyn til punkt 1 og punkt 2, altså henholdsvis spørgsmålet om, at børn skal høres i samværssager, og at vi skal få ændret loven, sådan at det tydeligt fremgår af loven, at det er hensynet til barnets bedste, der skal være udgangspunktet, har jeg også fornemmet – i hvert fald fra høringen – at det er der et bredt flertal for, og der har ministeren jo også tænkt sig at gå i aktion nu.

Kl. 16.25

Men jeg synes, at det første, som jo også er genspejlet i Socialistisk Folkepartis lovforslag, at vi får ændret § 16 i loven, er helt nødvendigt. Det er et eller andet sted krumtappen i hele den her diskussion om, at man får det vendt om, så det entydigt fremgår, at det er barnets bedste, barnets tarv eller barnets ret, for nu at bruge det udtryk, der skal være udgangspunktet, når vi taler om samvær med den forælder, som barnet ikke bor sammen med.

Det synes vi altså er helt afgørende, ikke mindst fordi man ikke bare, som ministeren var inde på det i replikskifterne indledningsvis, kan sige, at lovgivning er ét, og praksis er noget andet. De to ting hænger altså sammen.

Derfor mener jeg, at man som lovgiver, hvis man mener, at praksis ikke er, som man ønsker det, må gribe i egen barm og sige, at så kunne det være, fordi lovgivningen ikke er god nok. Man kan ikke bare ændre praksis sådan fra den ene dag til den anden og sige, at nu blæser der andre vinde, og så sadler vi simpelt hen om. Det bør vi som lovgivere påtage os et ansvar for ved så at tydeliggøre lovgivningen og sige: Hvor er det, vi vil hen?

Som jeg vist fik sagt i en kort replik, er jeg egentlig skuffet over, at vi ikke er nået videre og specielt i forhold til regeringens overvejelser, som nu altså bliver, at der skal være endnu et udvalgsarbejde, hvor man skal se på noget af det. Det er selvfølgelig bedre end ingenting, det skal da selvfølgelig siges, men det er efterhånden ikke nok bare at sige, at vi skal skynde os langsomt. Der er løbet meget vand i åen, siden vi i første omgang for nogle år siden tog fat på det her område, og derfor tror jeg, det vil være fint også med det tilsagn, der er kommet fra regeringspartierne her i dag, ja, fra alle partier i Folketinget, om, at vi nu får gang i snakken i Retsudvalget. Det medvirker vi selvfølgelig gerne til.

Dermed også være sagt nogle pæne ord om SF's lovforslag, som vi selvfølgelig langt hen ad vejen kan følge; det turde jo også fremgå af vores eget beslutningsforslag. Men jeg er sådan set enig med de ordførere, der har sagt, at for så vidt angår § 1, nr. 2, i lovforslaget, det der med, at børn skal kunne anmode statsamtet om at overveje samvær igen, er jeg sådan set enig i, at det nok kræver en nærmere overvejelse, inden man skrider dertil.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har jo selvfølgelig også lyttet til de forskellige ordføreres bemærkninger til forslaget om, at man skal have ret til at gå til statsamtet.

Jeg vil spørge hr. Jann Sjørnsen, som jo er en af dem, der virkelig har sat sig ind i det her område, al den stund vi har diskuteret det igennem de sidste 7-8 år: Hvorfor skal børnene have ret til at blive hørt, når far og mor skilles, men ikke have ret til det undervejs, hvis der er en ændret